Η διατυπωθείσα, εξ απαλώ ν -ερωτικώ ν- ονύχων, απορία μου, διατί δεν υπάρχουσι αρσενικαί πόρναι, έστω στο βαθμό και στο πλήθος των θηλυκώ ν, ουδέποτε απαντήθηκε. Ουδέποτε επίσης, δεν συνετάχθην με την άποψη του Ιουλίου Δασέ (Jules Dassin), περί της ευτυχίας της αυτόνομης πόρνης που με τόση χάρη και τόση Ελληνικότητα, περιγράφει στο «Never on Sunday», ελληνιστί «Ποτέ την Κυριακή».

Εισερχόμενος εις την εφηβείαν, τα ερωτήματα αυξήθηκαν αι απορίαι διεγκώθησαν, αλλά ούτε απαντήσεις, μήτε λύσεις ανευρίσκοντο. Πλην όμως, καθώς ο χρόνος κυλούσε και η ζωή είτε το επιθυμούσες, είτε όχι προσέφερε απλόχερα εμπειρίες, εισέρρεαν μύριες πληροφορίες περί του αποκαλούμενου και ως αρχαιοτέρου επαγγέλματος.

Τοιουτοτρόπως λοιπόν, ήρθε το πλήρωμα του χρόνου όπου κατέστη σαφές ότι η αρχική μου εντύπωσις ότι στο επάγγελμα κυριαρχούσε το γυναικείο φύλο, ήτο ολότελα λανθασμένη. Η σοφή διαιτησία της φύσεως το έχει φροντίσει και αυτό. Όχι μόνο ο καρπός είναι τεμαχισμένος ακριβώς στην μέση αλλά και οι σπόροι αυτού, είναι δικαίως κατανεμημένοι. Κανένα από τα δυο φύλα δεν υπερτερεί εις τούτη τη δραστηριότητα και το παιχνίδι κρίνεται, δια μέσου των αιώνων, ως ισόπαλον.

Ενυπάρχει ασφαλώς μια διαφοροποίησις σε ότι αφορά το είδος της παρεχομένης υπηρεσίας. Αι γυναίκαι ίνα εισπράξουν είτε ένα μικρόν ποσόν, είτε μικράν περιουσίαν, το πράττουν κατά μείζονα λόγο, ενοικιάζουσες ή πωλούσες, το κορμί των. Το μεν ενοίκιον αφορά τας περιστασιακάς σχέσεις, το δε πωλητήριον πιο μόνιμας σχέσεις, όπως π.χ. την εις γάμου κοινωνίαν με όλο το τελετουργικό που συμπεριλαμβάνει τελετάς θρησκευτικού περιεχομένου, όρκους αιωνίας πίστεως, γλέντια έως πρωίας κλπ.

Οι, ούτως ειπείν, άνδραι περιπίπτουν και αυτοί εις τα ανωτέρω περιπτώσεις, αλλά σε μικρότερο βαθμό. Αλλά καθότι κυρίαρχοι ακόμη εις την αγορά εργασίας, έχουσι το προνόμιον, άλλων ευκαιριών, αν και οι προς διάθεση υπηρεσίες τους είναι ολιγότερον

ευχάρισται αλλά ωσαύτως χρήσιμαι δια την πρόοδον του κοινωνικού συνόλου. Έτσι άνευ αιδούς , τοποθετούν εις τον βωμόν τη σκοπιμότητος, σοβαρά κεφάλαια της υπόστασης, όπως αξιοπρέπεια και ακεραιότητα, μετέχοντες και αυτοί εις ομοειδείς διαδικασίας.

Στοιχειώδης μελέτη βεβαίως, μας ωθεί ευκόλως εις το συμπέρασμα ότι είναι μικρόν το τμήμα το οποίον συνειδητά εναποθέτει τις ελπίδες του δια μια «καλύτερη» ζωή εις τον προαναφερθέντα βωμόν της σκοπιμότητος. Το μεγαλύτερο τμήμα , το πράττει μέσα από ένα πλέγμα αμοραλισμού. Δεν είναι καν σε θέση να αντιληφθεί τι είναι ακεραιότητα, δεν έχει ούτε τη δύναμιν να αξιολογήσει τι είναι αξιοπρεπές.

Υπάρχουσι ασφαλώς και οι εξαιρέσεις. Τουτέστιν, εκπρόσωποι του ανδρικού φύλου τε και του γυναικείου, οι οποίες έζησαν και ζουν τον βίο τους, αρνούμενοι όσα πρέπει να αρνηθούν, αποδεχόμενοι το κόστος της αρνήσεως βαδίζοντες με πιστότητα, τον ανήφορον της ζωής. Και δεν είναι τόσον λίγοι, ούτε απαραιτήτως άσημοι. Ατυχώς, δεν αποτελούν παραδείγματα προς μίμησιν. Δεν τίθεται ερώτημα. Η παντιέρα της ανεξαρτησίας έχει μεγάλο βάρος, αλλά προσφέρει αντίστοιχη γαλήνη.

Τοιουτοτρόπως, εμβαίνοντες εις την χορείαν της τρίτης ηλικίας πλέον, βλέπουμε την δημιουργία του αγαπημένου Τζούλη της Μελίνας (υπηκόου Αμερικανού εκ του Κονεκτικάτου μεν, αλλά με Ελληνική ψυχή και ταφέντα εις τον Α΄νεκροταφείο Αθηνών), με ακόμα μεγαλύτερη γλύκα, αλλά με ακόμα επίσης μεγαλύτερη πίστη ότι η εικόνα της συνειδητά ευτυχισμένης πόρνης ή εταίρας, συναντάται μόνον εις τον κινηματογράφον, τα θέατρα και λοιπά θεάματα.

Εις τον πραγματικόν στίβον της ζωής, τέτοιες ελεύθερες, ανεξάρτητες, χαρούμενες και συνειδητοποιημένες φιγούρες δεν συναντώνται. Εις τον αληθινόν κόσμον έχωμεν μια μεγάλη μάζαν ασυνείδητων και συχνά χαζοχαρούμενων καθώς και μιαν μικροτέραν συνειδητών επιτελικών με στόχους. Στο σύνολό τους, θαρρούν ότι είναι επιτομή της Ασπασίας ή της Λαίδος. Δεν είναι όμως παρά καλντεριμιτζούδαι.

Αν τούτο ακούγεται ως κατηγορία, ας κλείσει το μικρόν τούτο σημείωμα με την παρατήρησιν του λαογράφου Ηλία Πετρόπουλου εις το δημιούργημά του «το μπουρδέλο» (εκδόσεις γράμματα, 1980 σ. 62):
«Κοινωνικώς η πόρνη είναι πιο χρήσιμη από τον βουλευτή. Και το λέω με θλίψη.»